

Arrest

**nr. 259 554 van 25 augustus 2021
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat I. ROOX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 januari 2020 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van een ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn schoonzus G.F., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 14 juli 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister inzake deze aanvraag tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 25 september 2020 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Nederlandse schoonzus G.F.

Op 3 maart 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze tweede aanvraag tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden akte. Deze is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 25 09 2020 werd ingediend door

Naam C. (...)

Voornaam E. M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum (...).1993

Geboorteplaats R. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te/Verklaart te verblijven te (...)

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 25.09 2020 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn schoonzus G. F. (...) van Nederlandse nationaliteit met rijksregisternummer xxx

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd

- reispaspoort Marokko op naam van betrokkene afgeleverd op 05.11.2019 te Antwerpen zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen en bij uitbreiding België is binnen gereisd*
- Administratieve attesten dd 26.02.2020 vanwege de Marokkaanse overheden waarin wordt verklaard dat betrokkene zijn broer en de referentiepersoon in Marokko op hetzelfde adres verblijven/verbleven*
- Attest van het kadaster van de gemeente Kenitra dd 05.03.2020*
- Attesten van de Belgische belastingdienst en kadaster van april 2020 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen inkomsten heeft aangegeven en geen onroerende goederen bezit*
- Verklaringen op eer van februari 2020 van derde personen in Marokko*
- Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon en haar echtgenoot (loonfiches voor de periode 2014 - 2020 arbeidscontracten, attest van loopbaanonderbreking)*
- Betalingen gemaakt in België in de periode oktober 2019 - maart 2020 door de referentiepersoon aan een ziekenhuis, een arts, een brillenwinkel, een apotheker, aan twee kledingwinkels, aan een meubelzaak, aan een fitness en aan een dierenpark. Deze documenten hebben betrekking op de situatie in België en zijn dan ook met relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

Buiten de ziekenhuisfactuur, kan overigens niet worden aangetoond dat al deze betalingen ten behoeve van betrokkene werden gemaakt.

- Inburgeringscontract en inschrijving voor cursus Nederlands op naam van betrokkene.
- Diploma's en schoolattesten van Marokko op naam van betrokkene.
- Attest van de sociale huisvestingsmaatschappij Woonhaven waarin wordt verklaard dat betrokkene niet mag inwonen bij de referentiepersoon, gezinssamenstelling dd 21.01.2020 waaruit blijkt dat betrokkene toen wel bij de referentiepersoon verbleef en gezinssamenstelling waaruit blijkt dat betrokkene sedert 13.03.2020 bij de broer van de referentiepersoon verblijft.

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd 21.01.2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd 14.07.2020. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigering. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging.

Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor:

-Geldstortingen vanwege een derde persoon (de broer van betrokkene, echtgenoot van de referentiepersoon) aan betrokkene in Marokko dd. 07.11.2017, 05.11.2018, 04.12.2018, 04.01.2019, 03.04.2019, 31 05.2019, 02 07.2019, 04.10.2019. Deze stortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

-« attestation de non-imposition a la TH-TSC n°7495/2020 dd. 28.02 2020 » en « Attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2019/2019, n° 7494/2020 dd. 28.02.2020 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie in 2018. na de aankomst van betrokkene in België Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Geldstortingen vanwege de referentiepersoon en haar echtgenoot aan betrokkene in België (tussen november 2019 en december 2020). Deze geldstortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en hebben dan ook betrekking op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

- Geactualiseerde bewijzen van inschrijving bij de mutualiteit OZ op naam van de referentiepersoon en geactualiseerde documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon en haar echtgenoot

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert januari 2008 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene van 21.01.2020 tot 13.03.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene van 21.01.2020 tot 13.03.2020 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd 21 05 2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van

het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15 12 1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2020 dat hem op 22.07.2020 per aangetekend schrijven werd toegestuurd. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend

*Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar in Antwerpen een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 21.01.2020 werd geweigerd op 14.07.2020. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen deze weigeringsbeslissing niet in beroep en diende op 29.09. een negende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15 12.1980 louter om, via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.
(...)"*

Op 3 maart 2021 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Ook tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 259 460.

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, § 2, en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt ook gewag gemaakt van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verder verwijst de verzoeker nog naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Verzoeker diende op 25.09.2021, in de hoedanigheid van een ‘ander familielid’, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet:

“Art. 47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt:

“(…) de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° , moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Dat verzoeker echter op 04.03.2021 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker omdat hij niet zou hebben voldaan aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat hij onvermogen was.

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Voordat verzoeker naar België kwam, was hij ten laste van zijn schoonzus, zijnde de referentiepersoon en haar echtgenoot. Ook nu in België behoort verzoeker tot het gezin van de referentiepersoon. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat verzoeker ook in België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en daar gedomicilieerd was.

In februari is tevens vastgesteld dat verzoeker aan een zware oogziekte lijdt. Hij heeft dan ook nood aan de hulp van de schoonzus in het huishouden. De behandelde arts bevestigt in het medisch attest in bijlage dan ook dat hij omwille van medische redenen nood heeft aan verzorging door zijn schoonzus, mevrouw G. F. (...).

Dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC1 alle relevante bewijzen in aanmerking moet worden genomen voor de beoordeling van het “ten laste” zijn.

Dat in deze richtlijn geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond.

Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia² en Reyes³. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

"20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Hoewel het in casu niet gaat om een descendent, kan men toch de interpretatie van het begrip 'ten laste zijn' toepassen. In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

In het geval van verzoeker dient er te worden opgemerkt dat aan de voorwaarde van 'ten laste zijn' wel voldaan is. De nood aan financiële en materiele ondersteuning vanuit verzoekers kant bestond al vooraleer hij naar België kwam. Verzoeker heeft geen eigendommen noch inkomen in Marokko (of elders) en was aldus afhankelijk van hulp van buitenaf. Verzoeker werd financieel ondersteund door zijn broer en schoonzus, de referentiepersoon. Aan verzoeker werd geregeld een bedrag overhandigd die ervoor moest zorgen dat verzoeker in zijn basisbehoefte werd voorzien. De financiële ondersteuning gebeurde zowel via geldoverschrijving als via handgift. Hoewel het geld af en toe ook werd verzonden naar de ouders van verzoeker, dient opgemerkt te worden dat deze geldsommen ook voor verzoeker bestemd zijn.

Verzoeker legde reeds documenten voor waaruit blijkt dat verzoeker, vooraleer hij naar België kwam, door de referentiepersoon onderhouden werd. Volgens verweerder zijn deze bedragen beperkt om aanvaard te worden als begin van bewijs. Deze stelling kan geenszins aanvaard worden. Verweerder beperkt zich enkel tot de algemene stelling dat deze geldstortingen "te beperkt" zijn, zonder in enige mate aan te geven waarom dit het geval zou zijn. Voor verzoeker was de financiële steun die hij van de referentiepersoon kreeg voldoende om te kunnen overleven. Bovendien dient er rekening mee gehouden te worden dat Marokko een land is waar de kosten van het levensonderhoud zeer laag liggen. Zo dient er paar maand bijvoorbeeld maximum 25 euro te betaald te worden voor elektriciteit en water samen.

Bovendien legde verzoeker een document voor waaruit blijkt dat hij niet over een inkomen beschikt. Echter werd dit document niet door verweerder als afdoende bewijs aanvaard. Verzoeker wenst hierbij te wijzen op een arrest van 26 oktober 2018 waarin Uw Raad geoordeeld heeft dat het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is. Het feit dat aan verzoeker geregeld geld werd overgeschreven is al een indicatie dat verzoeker onvermogen was en afhankelijk was van de financiële steun van de referentiepersoon.

Van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon is zeker sprake. De referentiepersoon stond in voor de basisbehoefte van verzoeker en droeg al haar financiële kosten. Niet

enkel in land van herkomst is de afhankelijkheidsrelatie zichtbaar, ook in België blijft verzoeker ten laste van de referentiepersoon. De bewijzen hiervan zijn eveneens aan verweerder voorgelegd.

Tot op heden ontvangt verzoeker geen leefloon of steun van de OCMW. De referentiepersoon heeft voldoende bestaansmiddelen om ervoor te zorgen dat verzoeker niet ten laste moet vallen van de openbare overheden.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd. Bij elk voorgelegde document die verzoeker aan verweerder voorlegt, stelt verweerder dat deze niet in aanmerking wordt genomen, dit zonder enige afdoende motivering te geven. Nochtans is verweerder gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel. In casu is dit niet gebeurd. Een schending van de motiveringsplicht lijkt voorhanden.

Tenslotte dient verweerder ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, tevens rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker behoort weldegelijk tot het gezin van de referentiepersoon.

Verweerder heeft de situatie van verzoeker onvoldoende bestudeerd. De beslissing is niet afdoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd. Het is de plicht van verweerder om rekening te houden met de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Verweerder heeft de plicht zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Dit is in casu niet gebeurd. Het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, werd geschonden.

Er werd in de tweede aanvraag gezinshereniging onvoldoende rekening gehouden met de nieuwe elementen. Elk dossier en elke nieuwe aanvraag dient nochtans individueel behandeld te worden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich volledig baseert op de bijlage 20 die werd afgeleverd n.a.l.v. de eerste aanvraag gezinshereniging. Bij het behandelen van de aanvraag had verwerende partij rekening moeten houden met alle documenten/ elementen uit het dossier. Niettemin blijkt bij het lezen van de bestreden beslissing dat dit niet het geval is. Niet alleen worden sommige geldstortingen niet vermeld bij de gemaakte opsomming. Sommige bewijzen/documenten lijken niet eens te zijn onderzocht.

De referentiepersoon reist sinds 2007 twee maal per jaar naar haar schoonbroer, verzoeker (dit werd aangetoond door de stempels van inreis en uitreis in het paspoort). Er gebeurde dan ook regelmatig handgiften ter plaatse. Er werden bovendien getuigenverklaringen bijgebracht die als begin als bewijs gelden.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verweerder kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

3.2.1. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle

bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De schending van deze bepaling wordt niet dienstig aangevoerd. Nergens kan in de bestreden beslissing immers worden gelezen dat verzoekers aanvraag met het oog op de gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse schoonzus wordt geweigerd omdat deze laatste niet over toereikende bestaansmiddelen zou beschikken. Het enig middel is wat dit betreft niet-ontvankelijk.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. In deze akte wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker voor de tweede maal gezinshereniging aanvraagt met dezelfde referentiepersoon, namelijk zijn Nederlandse schoonzus, maar dat hij niet aantoonde dat hij voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De verzoeker stelt dat de bestreden weigeringsbeslissing niet voldoende is gemotiveerd aangezien de gemachtigde bij elk voorgelegd document zonder enige afdoende motivering stelt dat het niet in aanmerking wordt genomen. Uit een eenvoudige lezing van bestreden akte blijkt evenwel dat wel degelijk uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom de bij de aanvraag voorgelegde documenten niet volstaan om aan te tonen dat de verzoeker reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon dan wel aldaar reeds afhankelijk was van de referentiepersoon. De gemachtigde somt vooreerst de documenten op die de verzoeker reeds had voorgelegd in het kader van zijn eerste aanvraag. Hieromtrent wordt het volgende gesteld:

"Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd 21.01.2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd 14.07.2020. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigering. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging."

Aangezien de vorige weigeringsbeslissing van 14 juli 2020 (bijlage 20) blijkens het administratief dossier aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 22 juli 2020, en de verzoeker aldus kennis heeft van de motieven als waarom de reeds eerder voorgelegde stukken niet aanvaard werden als een bewijs in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet, kon de gemachtigde in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht volstaan om hieromtrent te verwijzen naar de vorige bijlage 20.

De verzoeker dwaalt bovendien waar hij beweert dat de gemachtigde zich volledig baseert op de bijlage 20 inzake de eerste aanvraag en waar hij tevens stelt dat de gemachtigde niet heeft gemotiveerd omtrent de nieuwe elementen. De Raad wijst er immers op dat hieromtrent de volgende motieven werden opgenomen in de thans bestreden akte:

"Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor:

-Geldstortingen vanwege een derde persoon (de broer van betrokkene, echtgenoot van de referentiepersoon) aan betrokkene in Marokko dd. 07.11.2017, 05.11.2018, 04.12.2018, 04.01.2019, 03.04.2019, 31.05.2019, 02.07.2019, 04.10.2019. Deze stortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

-« attestation de non-imposition a la TH-TSC n°7495/2020 dd. 28.02.2020 » en « Attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2019/2019, n° 7494/2020 dd. 28.02.2020 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eed van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie in 2018. Na de aankomst van betrokkene in België. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Geldstortingen vanwege de referentiepersoon en haar echtgenoot aan betrokkene in België (tussen november 2019 en december 2020). Deze geldstortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en hebben dan ook betrekking op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Geactualiseerde bewijzen van inschrijving bij de mutualiteit OZ op naam van de referentiepersoon en geactualiseerde documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon en haar echtgenoot”

Uit het geheel van deze vaststellingen leidt de gemachtigde het volgende af:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene van 21.01.2020 tot 13.03.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene van 21.01.2020 tot 13.03.2020 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd (...)

Met de blote bewering dat de motieven als waarom de documenten niet in aanmerking werden genomen niet afdoende zijn, toont de verzoeker niet aan waarin de weergegeven motieven precies te kort zouden schieten.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker lijkt voor te houden, dient er overigens op te worden gewezen dat de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht niet vereist dat de overheid ertoe gehouden is om op elk aangevoerd argument afzonderlijk te antwoorden. Het volstaat dat uit de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing impliciet of expliciet blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet worden aangenomen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie

onder meer RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653). Hieraan is *in casu* voldaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte bovendien ook de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Dienaangaande wordt verwezen naar de juridische grondslag van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Met name geeft de gemachtigde aan dat het legaal verblijf in België van de verzoeker is verstreken. Verder wordt tevens gemotiveerd over het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt gesteld dat de verzoeker een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en dat ondanks het precair verblijf in België, en dat nergens uit het dossier blijkt dat de verzoeker hier niet toe in staat zou zijn. Tot slot geeft de gemachtigde nog aan dat er ook geen sprake is van minderjarige kinderen in België of een medische problematiek, en dat de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf inhoudt.

Daarnaast wordt in de bestreden akte ook verwezen naar de juridische grondslag van de beslissing om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, met name artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet. Ook op dit punt wordt naar de feiten toe gemotiveerd: er bestaat een risico op onderduiken omdat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juli 2020 dat hem op 22 juli 2020 per aangetekend schrijven werd toegestuurd, dit terwijl de verzoeker nochtans werd geïnformeerd aan de hand van een Sefor brochure over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. De gemachtigde leidt hieruit af dat het weinig waarschijnlijk is dat de verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Daarnaast wordt erop gewezen dat de verzoeker tweemaal vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse schoonzus heeft ingediend, de eerste aanvraag van 21 januari 2020 werd op 14 juli 2020 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker ging tegen deze beslissing niet in beroep *“en diende op 29.09. een negende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon”*. De gemachtigde besluit dat de verzoeker de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt in tegendeel dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent aangezien hij een inhoudelijke betwisting naar voor brengt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt niet.

3.2.3. De Raad merkt op dat de verzoeker hoofdzakelijk een inhoudelijke kritiek naar voor brengt. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar

gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, § 2, en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet regelt de bewijslast ter zake en luidt als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin”, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoonst:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van "andere" familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin."

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *"in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie"* in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen *"in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin"*, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de voormelde richtlijn luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Kückdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever *"een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt"* (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

"Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

En:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van financiële afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Het is in die optiek alleszins niet kennelijk onredelijk, noch onjuist van de gemachtigde om de mate van financiële afhankelijkheid mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoeker in het land van herkomst. Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst, heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens levensbehoeften. Zo kunnen ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn levensonderhoud, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud.

In het voorliggende geval heeft de gemachtigde geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van zijn Nederlandse schoonzus of deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse schoonzus en dit in de periode voorafgaand aan de huidige gezinsherenigingsaanvraag, zodat de verzoeker niet aantoonde dat hij voldoet aan de door artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht te krijgen op basis van gezinshereniging.

De verzoeker benadrukt dat hij behoort tot het gezin van de referentiepersoon. Hij stelt dat hij in België ook deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon en daar gedomicilieerd was.

De verzoeker betwist evenwel niet dat hij *“Administratieve attesten dd 26.02.2020 vanwege de Marokkaanse overheden (heeft voorgelegd) waarin wordt verklaard dat betrokkene zijn broer en de referentiepersoon in Marokko op hetzelfde adres verblijven/verbleven”*, dat hij deze attesten reeds heeft voorgelegd in het kader van zijn eerste aanvraag gezinshereniging, dat deze attesten toen werden besproken en weerlegd, dat hij niet in beroep ging tegen de weigeringsbeslissing van 14 juli 2020, zodat naar deze beslissing kan worden verwezen.

In de beslissing van 14 juli 2020 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd in dit verband als volgt gemotiveerd:

“(De verzoeker heeft) (a)ministratieve attesten dd 26.02.2020 vanwege de Marokkaanse overheden (voorgelegd) waarin wordt verklaard dat betrokkene zijn broer en de referentiepersoon in Marokko op hetzelfde adres verblijven/verbleven.

Echter, dat betrokkene en zijn broer en dienst echtgenote ooit gezamenlijk deel uitmaakten van hetzelfde gezin in Marokko, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon en betrokkene broer reeds sedert respectievelijk januari 2008 en februari 2009 in België woonachtig zijn, komende van Nederland.”

De verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Door louter te stellen dat de verzoeker wel deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon en dat dit ook in België het geval is, maakt de verzoeker immers nog niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene van 21.01.2020 tot 13.03.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”* De verzoeker lijkt bovendien uit het oog te verliezen dat het in het kader van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet niet relevant is of de betrokkene in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, doch dat moet worden aangetoond dat dit reeds van in het land van herkomst het geval was en dit voorafgaand aan de aanvraag.

De verzoeker betoogt dat in februari werd vastgesteld dat hij aan een zware oogziekte lijdt en dat de behandelende arts in het medisch attest in bijlage bevestigt dat de verzoeker door medische redenen nood heeft aan de hulp van zijn schoonzus in het huishouden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag van 25 september 2020 heeft gewezen op de nood aan hulp in het huishouden als gevolg van zijn oogziekte. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd over elementen die hem niet ter kennis werden gebracht.

Het medisch attest van arts G.M. waar de verzoeker thans op lijkt te doelen en dat gevoegd werd bij zijn verzoekschrift, dateert daarenboven van 25 maart 2021 en dus van na het nemen van de bestreden beslissing. In zoverre de verzoeker zich baseert op dit stuk in een poging om ten overstaan van de Raad aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwetsbare feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de

feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij bij zijn wettigheidstoetsing rekening zou houden met gegevens die dateren van na het treffen van de bestreden akte. Het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest van arts G.M. van 25 maart 2021 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in de onderhavige procedure.

De verzoeker geeft tevens aan dat hij wel degelijk ten laste van de referentiepersoon is.

De verzoeker hekelt het motief dat de geldstorting te beperkt zijn en hij betoogt dat de gemachtigde zich beperkt tot deze algemene stelling zonder te duiden waarom dit het geval zou zijn. De verzoeker laat gelden dat de financiële steun die hij kreeg voldoende was om te kunnen overleven en in rekening moet worden gebracht dat de kosten voor het levensonderhoud in Marokko zeer laag liggen. Zo geeft de verzoeker mee dat elektriciteit en water in Marokko slechts 25 euro per maand kosten.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging. Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor:

-Geldstorting vanwege een derde persoon (de broer van betrokkene, echtgenoot van de referentiepersoon) aan betrokkene in Marokko dd. 07.11.2017, 05.11.2018, 04.12.2018, 04.01.2019, 03.04.2019, 31 05.2019, 02 07.2019, 04.10.2019. Deze storting is te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.”

Vooreerst verliest de verzoeker uit het oog dat de gemachtigde niet enkel aangaf dat deze storting te beperkt zijn. De gemachtigde heeft immers tevens gesteld dat zij te onregelmatig zijn én dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoeker op deze bedragen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud. De verzoeker betwist niet dat op onregelmatige basis geld aan hem werd overgeschreven. Het onregelmatig karakter van de storting vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Zo werd in 2017 één maal geld overgemaakt, werd pas een jaar later nogmaals geld overgemaakt, waarbij in 2018 in totaal slechts tweemaal geld werd overgemaakt en in 2019 werd vijfmaal op een periode van tien maanden geld aan de verzoeker overgemaakt.

Het komt de Raad niet onjuist of kennelijk onredelijk voor om deze storting gelet op hun interval als te onregelmatig en te beperkt te beschouwen.

Voorts maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing niet op deugdelijke wijze wordt overwogen dat *“(u)it het geheel van de beschikbare gegevens (...) tevens niet (blijkt) dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.”*

Zo betwist de verzoeker niet dat hij *“in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor(legde):*

- (...)

-« attestation de non-imposition a la TH-TSC n°7495/2020 dd. 28.02 2020 » en « Attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2019/2019, n° 7494/2020 dd. 28.02.2020 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie in 2018, na de aankomst van betrokkene in België. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

De verzoeker betwist niet dat hij tevens volgende documenten heeft voorgelegd:

“- Attest van het kadaster van de gemeente Kenitra dd 05.03.2020

- Attesten van de Belgische belastingdienst en kadaster van april 2020 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen inkomsten heeft aangegeven en geen onroerende goederen bezit

- Verklaringen op eer van februari 2020 van derde personen in Marokko”,

In de beslissing van 14 juli 2020 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), waarnaar in de thans bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen, werd in dit verband als volgt gemotiveerd:

“- Attest van het kadaster van de gemeente Kenitra dd 05.03.2020 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed bezit binnen die gemeente. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld na het indienen van de huidige aanvraag en dus op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Het attest zegt niets over de periode voorafgaand aan betrokkens komst naar België. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het attest ook niet uitsluit dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten. Voorts vermeldt het attest eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst.

- Attesten van de Belgische belastingdienst en kadaster van april 2020 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen inkomsten heeft aangegeven en geen onroerende goederen bezit. Deze documenten hebben betrekking op de situatie in België en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Verklaringen op eer van februari 2020 van derde personen in Marokko waarin staat dat de referentiepersoon betrokkene ten laste neemt. Aangezien deze documenten slechts verklaringen op eer zijn (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), kunnen zij niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

De verzoeker gaat opnieuw niet concreet in op deze vaststellingen.

Door louter aan te geven dat hij geen eigendommen noch inkomen heeft in Marokko, waarbij hij in het geheel niet ingaat op de concrete weigeringsmotieven ter zake, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk dan wel feitelijk onjuist zijn.

De verzoeker verwijst wel naar 's Raads arrest met nummer 211 725 van 26 oktober 2018 waarin de Raad geoordeeld heeft dat het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is. De verzoeker betoogt dat het feit dat “geregeld” geld aan hem werd overschreven al een indicatie is dat hij onvermogen is en afhankelijk is van de financiële steun van de referentiepersoon.

Uit het arrest Reyes volgt dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27). Dit neemt echter niet weg dat dit veronderstelt dat over een lange periode een som geld is betaald, waarvan het Hof stelt dat die “noodzakelijk moet zijn om te voorzien in de basisbehoeften”. *Supra* is uiteengezet waarom de gemachtigde *in casu* heeft geoordeeld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de steun van de referentiepersoon voor hem noodzakelijk was om te voorzien in zijn basisbehoeften. De verzoeker brengt deze beoordeling niet aan het wankelen door louter het eigen standpunt te huldigen dat het gegeven dat aan hem “geregeld” geld werd overschreven al een indicatie is dat hij onvermogen is en afhankelijk is van de financiële steun van de referentiepersoon. Bovendien negeert de verzoeker ook de vaststelling van de gemachtigde dat de stortingen niet regelmatig waren.

De verzoeker voert aan dat bij de beoordeling van de tweede aanvraag gezinshereniging onvoldoende rekening werd gehouden met de nieuwe elementen. Hij betoogt dat niet met alle documenten uit het dossier rekening werd gehouden en laat gelden dat sommige bewijzen en documenten niet werden onderzocht. De verzoeker stelt dat sommige geldstortingen niet werden vermeld in de gemaakte opsomming. Hij licht tevens toe dat de referentiepersoon sinds 2007 twee maal per jaar naar haar hem reisde (hetgeen zou zijn aangetoond met in- en uitreisstempels in het paspoort), alwaar er toen ter plaatse regelmatig handgiften gebeurden. De verzoeker stelt dat er bovendien ook getuigenverklaringen werden bijgebracht die als begin van bewijs gelden.

Aangenomen wordt dat de verzoeker erop doelt dat de handgiften ter plaatse en de getuigenverklaringen niet in rekening werden genomen. In de mate dat de verzoeker meent dat “sommige bewijzen/documenten” en “sommige geldstortingen” niet werden onderzocht, kan de Raad

echter enkel vaststellen dat de verzoeker nalaat om concreet toe te lichten welke overige documenten/bewijzen en welke geldstorting er precies niet in rekening zouden zijn gebracht.

In het administratief dossier bevindt zich een schrijven dat luidt als volgt: *“Attestation Administrative bewijs dat F.G. en Y.C. elk jaar na Marokko gingen zelfs paar jaar zelfs 2 keer per jaar geweest. Plus ook kopie van paspoorten (van F.G. en Y.C.) met ingang en uitgang stempel van douane van Marokko”*.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd

(...)

- Verklaringen op eer van februari 2020 van derde personen in Marokko

(...)

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd 21.01.2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd 14.07.2020. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigering. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging.”

In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juli 2020 wordt onder meer als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd

(...)

- Verklaringen op eer van februari 2020 van derde personen in Marokko waarin staat dat de referentiepersoon betrokkene ten laste neem. Aangezien deze documenten slechts verklaringen op eer zijn (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), kunnen zij niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Aangezien de verzoeker niet betwist dat het om verklaringen op eer gaat waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, toont hij niet aan dat het elke redelijkheid voorbij zou gaan om de getuigenverklaringen niet als afdoende bewijs te aanvaarden.

Daarnaast bevindt zich in het administratief dossier een ongedateerd en ongepersonaliseerd “*voorblad*” met de volgende vermelding: *“Attestation Administrative bewijs dat F.G. en Y.C. elk jaar na Marokko gingen zelfs paar jaar zelfs 2 keer per jaar geweest. Plus ook kopie van paspoorten (van F.G. en Y.C.) met ingang en uitgang stempel van douane van Marokko”*. Dit betreft echter louter een algemene inlichting dat als voorblad werd gevoegd bij de reeds hoger besproken verklaringen op eer van februari van derde personen in Marokko. Er valt niet in te zien waarom een dergelijke, louter begeleidende inlichting bij de voorgelegde bewijsstukken in het licht van artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet, nog afzonderlijk in rekening moet worden genomen.

Op een ander “*voorblad*” dat voorafgaat aan en gevoegd werd bij enkele voorgelegde overschrijvingen via MoneyGram en Western Union, wordt uiteengezet dat de referentiepersoon en haar echtgenoot in 2007 huwden, dat zij sinds 2010 gezamenlijk elk jaar naar Marokko gingen, soms zelfs twee keer per jaar, waarbij zij dan cash geld aan de vader en de moeder van de verzoeker gaven voor hun onderhoud. Er wordt hierbij uitdrukkelijk vermeld dat zij spijtig genoeg geen bewijs hebben van de overhandigingen van deze geldsommen, omdat het cash gebeurde. Vervolgens wordt verwezen naar de bijgevoegde bewijsstukken van overschrijvingen naar de verzoeker, naar zijn vader en naar zijn moeder. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de handgiften niet in rekening worden gebracht, nu het slechts om een begeleidende en niet-gepersonaliseerde inlichting gaat waarin bovendien uitdrukkelijk wordt gesteld dat er geen bewijzen van deze handgiften kunnen worden overgemaakt. De verzoeker heeft dus zelf te kennen gegeven hieromtrent geen “*bewijs*” zoals bedoeld in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet te kunnen voorleggen.

Uit het verzoekschrift komt duidelijk naar voor dat de verzoeker de overtuiging is toegedaan dat hij voldoet aan de voorwaarde van het 'ten laste' zijn van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De loutere overtuiging van de verzoeker dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij ten laste is van de referentiepersoon van in het land van herkomst, volstaat niet om de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing aan het wankelen te brengen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden weigeringsbeslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten betoogt de verzoeker dat de verweerder ingevolge artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt tevens rekening dient te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. De verzoeker benadrukt dat hij weldegelijk tot het gezin van de referentiepersoon behoort.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

De verzoeker maakt niet duidelijk met welk dienstig gegeven de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden. In de bestreden akte wordt het familieleven van de verzoeker met zijn schoonzus in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt in rekening gebracht: *"Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."* De verzoeker betwist voorts niet dat hij geen minderjarige kinderen in België noch een medische problematiek heeft. De verzoeker brengt met betrekking tot zijn familiale situatie ook geen verdere gegevens bij die de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel ten onrechte niet in rekening zou hebben gebracht. De enkele affirmatie dat de verzoeker wel degelijk tot het gezin van de referentiepersoon behoort, kan de hierboven geciteerde beoordeling omtrent het familieleven niet ontkrachten.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt tevens dat de verzoeker niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden akte niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen zorgvuldig onderzoek of geen correcte en redelijke afweging zou hebben plaatsgevonden in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet (wat de weigeringsbeslissing betreft) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft).

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

3.2.4. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE